

Az aranyhajú ikrek

Hol vót, hol nem, vót egy király. A király még legény vót, egy mamaja vót csak. Hát, elment ő faluró' falura, hogy ő csak parasztjányt akar elvennyi, szegényjányt. Na, be is gyött ő egy faluba, három jány mosott a patakba'. Mellátták hogy királygyerék. Aszongya az egyik, hogy:

Jaj te, ha engem elvenne ez e királylegény, a katonáját, az egészet kiállítanám [értsd: felöltöztetném] hat méter gyócsból, ruhából'.

Aszongya a középső, hogy:

– Ha engem meg elvenne, én meg – aszongya – [egy darab] alsóneműből állítanám ki a katonáját.

A legkisebb azt mondja, hogy:

– Ha engem meg elvenne, én két aranyhajú gyereket születnék neki.

Hát ezt nagyba vette a királygyerék, bement a faluba, mingyá' felkereste a bírót, hogy: három jány mos a patakon, hozzák be azonnal, beszényi akar velék! Be is hozták mind a hármat. Hát egy külön szobába' a bíróná', behíták elő' az öregebbet. Elmondta neki:

– Igaz lenne ez?

– Igaz.

Behíták a középsőt, kérdezi azt is, az is azt mondta, hogy igaz lenne. Na, akkor a legkisebb:

– Te mit mondtá'?

– Hát, ha engem elvenne, két aranyhajú gyereket születnék neki.

– Na jó' van, azonnal öttözz fel!

Felötözött a jány, el is vitte magával a királygyerék a jányt. A szüleit megkérte, hogy majd elgyönnék még, meg mit tudom én..., elvitte.

Na jó' van, éldegélt ő, éldegélt ő a feleségivel, egyszer viselős lett a feleségi. De a mamaja meg a bábaasszonval nagyon jóba' vótak. Na jó' van, mé' nem vót meg a gyerek, de neki ki kellett mennyi a háborúba, a királygyereknek. Na, kúdde neki a mamaja [a hírt], hogy mevvan a gyerek. De nem két aranyhajú gyerek, ha' két kutyakülyök. Hát igaz-e szomorú lett, azt mondta..., visszaírt a mamájának, hogy a város közepin rakassa fal közé, má' a feleségit, hagyjonak rajta egy kis ablakot, oszt ki kell írnyi, aki árra megy, mindegyik köpje le! Meg is csinálták. Jó' van, de a két kutyakülyköt [tévesztés: a két aranyhajú gyereket] hova teszik? Hát a bábával összeizétek, vót egy nagy almafa nekik az udvarba', beásták oda a gyerekeket. Reggel kelnek fel, két aranyalma rajta. Rágyöttek hogy hát azt valahogy el kell sikkasztanyi. Na akkor mit csinálunk? A bába meg a mamaja kivágatták az almafát, feltüzelték.

Két szikra kiszállott, a juhász meg a réten vót a juval. Látja, hogy két bárány [lett a két szikrából], de aranygyapjúja van neki. A juhász megörűt, meffogta mind a kettőt, vitte haza. Levágták. Hát a patakba, ahogy mosták, két hurka elcsúszott, elmént. Ez mendegélt, ment a vízbe'. No, mikor az beért valahova, valami nagy folyóba, hát évek múltok igaz-e, meg mit tudom én, úgyszólván má' a gyerekek [megnőttek], egy mónár kifogta őket ládába'. Nagy víz vót, osztan a mónár ment ki, hát látja, hogy valami gyön ládába'. Kifogta. Kibontotta a ládát, két gyerek benne. Na, bemént, megörűt nagyon, kérdegeti a gyerekeket – má' tudtak beszéni. A gyerekek memmondták hogy hogy van, mint van, hogy tették őket tönkre. No, a mónár nem vót szegény, lovai vót, kocsi. Azt mondja a gyerek a mónárnak, hogy olyan sapkát adjon nekik, hogy a hajokat eltakarják, ne lássák, hogy hát őnekik mi van. Azt mondja a mónár, hogy:

– Van most itt a városba' nagy lakodalom. De ez mind – aszongya – ilyen bárók, hercegek, királyoknak van.

A két gyerek megkérte a mónárt, hogy bevinné-e őket oda. Be. Hát [tettek] olyan sapkát, hogy lehúzták, nem látták a hajokat, a mónár bevitte őket. Hát jó' van igaz-e, olyan helyre nem nagyon engednek olyanokat, me' mit tudom én, bevitte őket hintóval. Bement a mónár, [a] két gyerek me' fogta a kezit. Bemegy, megkérte ottén, hogy hát engedjék be, mer' ők akarnak..., akar egy mesét mondani, egy történetet. Hát beengedték őket. [A] két gyerek mellette állt, hát vótak igaz-e bárók, hercegek..., de má' közbe' az apjuk egy bárónőnek udvarolt ott. Na jó' van, a gyerekek a mónárral állnak, akkor elkezd a két gyerek a beszédet. Mind hallgatták. Na, mikor odaértek, hogy no má' őket hogyan tették tönkre, meg minden, akkor levették a sapkát. Az apja mingyá' elengedte a bárónőt, kapcsolt, meffogta a két gyereket:

– Tík vagytok?

– Mink! De anyánk szenved!

No, azonnal megkérte a mónárt, vigye haza őket a hintóval. Haza is vitte a két gyereket is, ő is ment. Na, amikor hazaértek, leelő' a mamájához ment, [kérdezte, hogy] hova tette a feleségit. Memmondta neki. Mingyá' kihozták a feleségit onnan, hát igaz-e orvosok meg minden vizsgálták az asszont. Hát mé' nem vót annyira beteg. Na akkor bement a mamájához:

– Hol a két kutyakülyök? Igaz-e hogy evvót – aszongya – a rendes, tík meg kutyakülyköt írtatok nekem!

Hát kérdezte a feleségit, mikor má' egy pár napra [rá] jobban érezte magát a feleségi, hogy:

– Na, milyen büntetést adjak mamámnak meg a bábának?

Hát az asszony jószívű vót, aszondta, hogy:

– Semmit.

– Nem! Ha te nem, akkor majd én intézem el!

Hát úgy is vót. Berakatta tíz méter fába a bábát is meg a mamáját is, leöntötték benzinnel, és ott gyújtották meg. Na hát úgyhogy, mé' mai napig is élnek, ha me' nem haltak.